

[J. S. Foget.]

dette Ønske, og da Hr. Winther selvsagt ikke havde noget Ønske om fremmed Indblanding i hans Arbejdsforhold, besvarede han ikke Skrivelsen. Det skete da flere Gange, at den stedlige Fagforenings Repræsentanter indfandt sig paa Gaarden, netop naar Hr. Winther ikke var hjemme. Formaålet var selvfølgelig at bearbejde Folkene. Endelig indfandt de Herrer sig da en Dag, hvor Winther var hjemme, og fremførte deres Ærinde, der gik ud paa det samme som Skrivelsen fra Hovedorganisationen. Winther svarede da, at han var ved at være en gammel Mand og havde i Sinde at sælge Gaarden, og da han ikke havde noget udestaaende med nogen af sine Folk, kunde han ikke indse, hvorfor han skulde paatvinges en uvedkommende Faktor. Der beskæftiges i alt 10 Mand paa Gaarden, hvoraf de 6 er fæstet paa fast Løn og 4 antaget paa Dagleje. Da kom der en ny Skrivelse af 1. Juli med Underretning om, at man havde bemyndiget Vejgaard-Afdelingen til at foretage Arbejdsstandsning, og i denne Skrivelse lyder det bl. a. ordret — jeg beder Formanden om Tilladelse til et Par korte Citater —:

„ligesom vi, saafremt Konfikten maatte træde i Kraft, vil forbeholde os at iværksætte en Sympatiblokade, for saa vidt angaar Transport, Modtagelse og Bearbejdning af Produkter fra Deres Ejendom“.

Herefter indfandt de stedlige Fagforeningstillidsmænd sig paa Gaarden og førte en mundtlig Forhandling med Winther, som sluttede med, at de Herrer udtalte, at vilde Winther ikke med det gode, skulde de nok tvinge ham til at makke ret. Efter denne Bemærkning bad Winther selvfølgelig de Herrer om at forsvinde fra hans Ejendom.

Den 6. Juli indfandt de sig igen paa Gaarden, og da var hverken Ejer eller Forvalter hjemme — de synes i det hele at have været særdeles godt orienteret om, hvornaar Winther var hjemme —, og da de saaledes havde frit Spil, efter at være trængt ind paa privat Grund trods Forbud, bearbejdede de de fire Daglejere med det Resultat, at de alle Morgen efter nedlagde Arbejdet. Kun de tre var organiserede, den fjerde var uorganiseret, men han erklærede, at selv om han var godt tilfreds med sit Arbejde, saa havde man truet ham til at forlade Gaarden, og han turde ikke blive. De andre tre erklærede,

at ogsaa de var tilfredse med Arbejdet, men de havde faaet Ordre til at forlade det, da man havde erklæret Strejke over for Winther. Dette var den 7. Juli om Morgenen. Winther antog da nyt Mandskab den samme Dag, men da de vilde forlade Gaarden om Aftenen, blev de antastet af en udsat Strejkevagt og truet med, at de selv maatte tage Ansvar for Følgerne, hvis de paa ny indfandt sig til Arbejdet. Dette gjorde, at de to af dem blev bange og forsvandt, medens de to andre kom igen Dagen efter og blev kompletteret af to nye samme Dag. Man forstaaer altsaa, at Arbejdsforholdene var ikke særlig slemme, naar Winther her i Juli Maaned stadig kunde faa den Arbejdskraft, han vilde have, skønt der stod mange andre Landmænd, der ikke kunde skaffe tilstrækkelig Arbejdskraft. Nu var der Ro i nogle Dage, dels fordi Winther kørte Arbejderne forbi Strejkevagten om Aftenen, dels fordi Strejkevagten jo ikke kunde omspænde hele Gaarden; men en Aften blev det galt igen, da havde Strejkevagten passet særlig godt paa, og Arbejderne blev standset og antastet. Saa ringede Winther og bad om Politibeskyttelse med det Resultat, at Politiet hentede samtlige 14 Mand, der var sat ud som Strejkevagter, og herefter blev der Ro. Strejken var altsaa resulteret i en regulær Fiasko. Winther fik sit Arbejde passet, der var Folk nok, som vilde arbejde for ham, og der gik ca. 3 Maaneder, hvor man praktisk talt intet mærkede. Da sender De samvirkende Fagforbund ved Skrivelse af 22. September Meddelelse til Forretningsudvalget for Dansk Arbejdsgiverforening med første Strejkevarsel over for Aalborg Mælkekompagni. Det lyder ordret herom:

„at der af Kvindeligt Arbejderforbund iværksættes Strejke over for den ærede Arbejdsgiverforenings Medlem, Aalborg Mælkekompagni, for saa vidt angaar Modtagelse og Behandling af Mælk fra den konfliktberørte Ejendom“.

Man afholdt saa Forligsmøde den 11. Oktober mellem Repræsentanter for den stedlige Vejgaard-Afdeling og Winther, og det er illustrerende, at Fagforeningsformanden her understregede, at det slet ikke drejede sig om et Lønsprogsmaal, Winther kunde faa det, som han vilde, det, som det drejede sig om, var kun, at han skulde gaa ind paa at forhandle om eventuelle Stridigheder med Fagforeningsfolkene i Stedet for med sine egne Folk.

Da dette Krav var saa fuldkommen